

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku B. Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanego: A. I. G. Sp. z o.o.
o przeniesienie odpowiedzialności za składki na członka zarządu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 listopada 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 19 stycznia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2010 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na skutek apelacji B. Ż. z udziałem zainteresowanej A. I. G. Spółki z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 2008 r. - w sprawie o przeniesienie odpowiedzialności za składki na członka zarządu – oddalił apelację.

Skarga kasacyjna B. Ż. zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego - art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. 207, Nr 11 poz. 74) oraz prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

W ocenie ubezpieczonego za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bowiem zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem wyżej wskazanych przepisów, w szczególności w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego art. 116 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez nie zastosowanie wykładni tych przepisów określonej uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r., w sprawie sygn. akt I UZP 4/09, a nadto naruszenia przepisów postępowania poprzez pominięcie istotnych dowodów dotyczących czynności podejmowanych w celu egzekucji należności z tytułu składek i nie poddanie tych dowodów analizie i ocenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażące i od razu dostrzegalne, uwidoczniające się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Tę ostatnią okoliczność Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może ją także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając skargę kasacyjną Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania. Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie stanowią polemikę z ustalonym stanem faktycznym w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji. Skarżący powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, obowiązany był wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, widocznego „od razu” przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Powód oczywistość naruszenia art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 o systemie ubezpieczeń społecznych sprowadza do kwestii ocennych, skoro naruszenie wyżej powołanego przepisu przez Sąd drugiej instancji utożsamia z błędną oceną prawną. Odmienne ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanego w skardze przepisu.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.